

[Aksel Larsen.]

udkomme, og som påstår, at de er det frie ords værnere, og absolut ikke vil lade deres typografer have nogen indflydelse på, hvad der skal stå i bladene, skulle være i stand til at give deres, som man kalder det, tekniske medarbejdere sådanne arbejds- og lønvilkår, så konflikt på dette område blev undgået? Naturligvis er de det. Om de er villige til det, det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg ved i hvert fald, at som medlem af arbejdsgiverforeningen må de altså ikke, selvom de er i stand til det, og selvom de måske gerne vil det, for arbejdsgiverforeningens ledelse kommanderer, at de skal sige nej til de generelle krav, og derved kommer de naturnødvendigt ud i konflikten. Jeg mener, der ligger, som de har redet, og det er ganske uanstændigt, at man i den situation kommer og forsøger at fortælle, at arbejderne vil knægte det frie ord ved ikke at tillade disse aviser at udkomme. Disse aviser har selv valgt deres status som kæmpende organer i danske storkapitalisters hær; så skal de ikke midt under kampen, når de opdager, at de også risikerer at komme ud i frontlinien, sige: ja, men det var skam ikke meningen; ganske vist vil vi gerne genere arbejderne mest muligt, men vi havde aldrig tænkt os, at det skulle gå ud over os selv!

Oluf Pedersen: Det er sikkert rigtigt, at man her i folketinget fra alle sider ville hilse det med den største tilfredshed, om parterne, når de nu på statsministerens foranledning skal mødes — selvom de har været længe om det, hvad der ikke tyder på, at de er særlig velvillige overfor opfordringen — kunne blive enige. Såvidt jeg har forstået af det, jeg selv har fået oplyst, ligger det sådan, at parterne er skiltes uden rigtig at være klar over, hvor meget de er uenige om. Hvis det er rigtigt, som et medlem af selve forhandlingsudvalget påstod, at det kun var 30 mill. kr., der var dem imellem, så er det vel ikke mere, end hvad konflikten allerede har kostet. Jeg synes, det var rart, om man kunne nå til et resultat og få den konflikt ud af verden.

Det kan jo ikke nægtes, at tredje part også kommer ind i billedet, og her melder

sig utvivlsomt spørgsmålet om, hvorledes man fremover skal afgrænse disse konflikter. Er det sådan, at når det er en landbrugskonflikt, kan Pinstrup bestemme, at mælken skal spildes, og når det, som nu, er en arbejdskonflikt, kan arbejdsmændenes formand iværksætte foranstaltninger, der gør, at mælken spildes? Jeg synes, det var rart, om man kunne finde frem til en ordning, hvor de, der skulle slås, kom til at føre kampen for sig selv og ikke blandede uvedkommende ind i den. Man har undertiden den opfattelse, at man netop søger at blande uvedkommende ind, fordi man tror, at man derved får det bedst mulige resultat ud af det. Jeg tror, den tid må komme, da man søger at få afklaret, hvordan man fremover skal ordne den slags konflikter. Når nu det ærede medlem hr. Aksel Larsen var så vred på pressen og ville have, at der skulle lukkes for alle blade, må jeg ærligt sige, at jeg forstår ikke, hvorfor „Land og Folk“ skal trykkes, men mit blad, „Ret og Frihed“, skal standses. Det er, fordi det er storkapitalistisk, siges der. Det har jeg virkelig ikke vidst noget om før.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger, at arbejderne har kun det ene middel at strejke. Jeg tror, det er en hel vurdering, for i en arbejdskonflikt frygter jeg, at arbejderne er den svage part, fordi de skal sulte sig igennem en konflikt, hvis den skal kæmpes igennem til det yderste, medens arbejdsgiverne stort set for manges vedkommende blot kan nøjes med at sætte nogle penge til. De slipper nemmest og kan nemmest føre kampen.

Lad mig så sige tilsidst, foranlediget af det spørgsmål, der er rejst af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at jeg tror ikke, at tanken om en permanent voldgift er moden. Dette spørgsmål mener jeg skal undersøges meget nøje, ligesom virkningerne deraf må undersøges, og denne undersøgelse mener jeg må ske i samarbejde med arbejdernes og arbejdsgivernes organisationer, i samarbejde med jurister og i samarbejde med de politiske partier. Jeg håber, dette spørgsmål kan komme til en indgående behandling også i forbindelse med spørgsmålet om en eventuel afgrænsning af en konflikt. Men hvis nøden tvinger os til i den aktuelle situation at gribe ind, fordi ar-